

«Με τα 600 ευρώ που έχω πάνω μου να πληρώσεις το ΤΕΒΕ. Το ενοίκιο το πλήρωσα χθες. Κόρη μου, συγγνώμη, δεν άντεχα άλλο την ταλαιπωρία για ένα πιάτο φαί με αίμα. Να σπουδάσεις την κόρη μας και να μην την αφήσεις ποτέ μόνη. Το σπίτι στο χωριό να μένει στην κόρη μας». (από το γράμμα που άφησε 54χρονη γυναίκα, που επιχείρησε να αυτοκτονήσει, πηδώντας από τα τείχη του Ηρακλείου Κρήτης στις 13/3/2014).

Μαζί με την ανεργία που φουντώνει, την απελπισία που περισσεύει, φουσκώνει και η φτηνή δημαγωγία από μεριάς της κυβέρνησης για δήθεν προώθηση θαρραλέων μέτρων για την ανάπτυξη. Αν αθροίσει κανείς τα υποσχόμενα των αδίσταχτων μαυρογιαλούρων και δεν προσέξει τι ακριβώς προβλέπεται από κάθε δράση, μπορεί και να καταλήξει σε συμπέρασμα ότι σε λίγο η “κανονική” πλέον χώρα που λέγεται Ελλάδα, θα χρειάζεται ...εισαγωγή εργαζομένων για κάλυψη των θέσεων εργασίας.

Τελευταίο επεισόδιο του προκλητικού επικοινωνιακού μπαράζ της ΝΔ, αποτελεί η αναγγελία για το νέο πρόγραμμα του ΟΑΕΔ που αφορά 10.000 προσλήψεις ανέργων ηλικίας από 30 έως 66 ετών.

Ας δούμε βήμα βήμα περί τίνος πρόκειται.

Πρώτο ερώτημα: Πόσους ανέργους αφορά;

“Μα είναι σαφές:10.000 ανέργους!” Απαντά με αυτοπεποίθηση, ο καλοντυμένος γραφειοκράτης ή τηλεπαρουσιαστής που δεν έτυχε ποτέ να βρεθεί στην ουρά της ταπείνωσης έξω από ένα γραφείο του ΟΑΕΔ.

Ναι, αλλά σε ποιο διάστημα; Μα σε τρία έτη συνολικά! Δηλαδή μιλάμε για περίπου 3.000 άτομα το χρόνο σε ένα σύνολο ανέργων 1.400.000 ή διαφορετικά για το 0,07% των ανέργων.

Πως θα ακουγόταν άραγε η είδηση, αν γραφόταν ως εξής: “Πιθανή δυνατότητα απασχόλησης για 3 στους 1.400 ή αλλιώς για 1 στους 466 ανέργους”. Μα δε θα το δούμε γραμμένο αυτό ούτε θα το ακούσουμε, από εκείνους που αφού κατέλαβαν με το νόμο και τον αστυνόμο την Αττική Οδό ή άλλους δρόμους, με τα έσοδα της κατάληψης-παραχώρησης, καλούνται να ξεπληρώσουν τον ευεργέτη τους, ξερνώντας ψευτιές.

Δεύτερο ερώτημα: Πόσα χρήματα θα παίρνει ο άνεργος;

“Μα, 450 ευρώ για 12 μήνες!”, έρχεται γρήγορα η απάντηση από τον ταγμένο προπαγανδιστή ή τον αφελή.

Άλλο είναι το σωστό, αν θέλουμε να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους: **Η επιχείρηση, ο εργοδότης (και όχι ο άνεργος) θα επιδοτείται** με 18 ευρώ, ημερησίως, και για διάστημα 25 ημερών, κάθε μήνα, δηλαδή, με 450 ευρώ για κάθε άνεργο που θα προσλάβει.

Η είδηση επομένως είναι τούτη: Αν ένας εργοδότης προτίθεται να προσλάβει πχ ένα εργαζόμενο 30 ετών, η μνημονιακή νομοθεσία δεν του έχει απλά εξασφαλίσει τη δυνατότητα να τον απασχολήσει με το γλίσχρο

μισθό των 585 ευρώ το μήνα, αλλά, ταυτόχρονα, ο ΟΑΕΔ, με χρήση και των εισφορών και των φόρων των εργαζομένων, θα του καλύψει το $450/585=77\%$ της σχετικής δαπάνης.

Πως είναι να αντιστρέφεις τα πράγματα!

Τρίτο ερώτημα: Μήπως απλά γίνεται αντικατάσταση θέσης εργασίας με άλλη φτηνότερη για τον εργοδότη;

“Όχι βέβαια!”, έρχεται θριαμβευτικά η απάντηση από τον κυβερνητικό προπαγανδιστή. Και αυτός θα συνέχιζε: “Απαγορεύεται να έχουν προηγηθεί απολύσεις πριν την ένταξη στο πρόγραμμα, αλλά και αντικατάσταση προσωπικού μετά την ένταξη σε αυτό”.

Συμπαθητικό ακούγεται. Είναι έτσι;

Ας δούμε τι προβλέπεται για το **πριν** την ένταξη. Η εγκύκλιος πράγματι αναφέρει: “Στο πρόγραμμα εντάσσονται οι επιχειρήσεις που δεν έχουν προβεί, κατά τη διάρκεια του τριμήνου πριν την ημερομηνία της αίτησης (ημερολογιακά) για υπαγωγή στο πρόγραμμα, σε μείωση προσωπικού.”. Συνεχίζει όμως, αμέσως μετά:

“**Δεν** θεωρείται μείωση η οικειοθελής αποχώρηση, η **λήξη σύμβασης ορισμένου χρόνου**, η καταγγελία σύμβασης εργασίας λόγω συνταξιοδότησης και η καταγγελία σύμβασης εργασίας **ορισμένου χρόνου πριν τη λήξη της που οφείλεται σε σπουδαίο λόγο που αφορά στον εργαζόμενο**, εφόσον προσκομίζονται τα απαραίτητα δικαιολογητικά.”

Συνεπώς μια χαρά επιτρέπεται η μείωση και η αντικατάσταση με ένα φτηνότερο (λόγω επιδότησης ή/και ηλικίας) εργαζόμενο, μιας και οι αναφερόμενες εξαιρέσεις, για όποιον δεν κάνει τον ανήξερο, δεν είναι ...και τόσο εξαιρέσεις στην εργασιακή ζούγκλα που έχει διαμορφωθεί.

Πάμε τώρα να δούμε τι προβλέπεται για **μετά** την ένταξη. Αναφέρει η εγκύκλιος του προγράμματος: “Οι επιχειρήσεις υποχρεούνται να διατηρήσουν τις επιχορηγούμενες και μη θέσεις εργασίας καθ’ όλη τη διάρκεια του προγράμματος (12 μήνες). Σε περίπτωση που η επιχείρηση μειώσει το προσωπικό της και εφόσον δεν το αντικαταστήσει μέσα σε τριάντα (30) ημέρες (σ.σ. με δυνατότητα επέκτασης προθεσμίας άλλες 30 μέρες), το πρόγραμμα θα διακόπτεται κατά τόσες θέσεις εργασίας όσες μειώθηκε το προσωπικό”.

Η είδηση συνεπώς είναι: **Επιτρέπονται οι απολύσεις εργαζομένων** μετά την ένταξη στο πρόγραμμα, με προϋπόθεση της πρόσληψης άλλων εντός δύο μηνών με ίδιο καθεστώς πρόσληψης, αλλά χωρίς δέσμευση φυσικά και για ίδιο επίπεδο αποδοχών. Λέτε να προσλάβουν κάποιο με περισσότερα;

Με λίγα λόγια η επιχείρηση ενθαρρυμένη από το ξαλάφρωμα με κρατικό χρήμα, μπορεί να κινηθεί και για παραπέρα μείωση του εργατικού κόστους.

“Αυτό αξίζετε κύριοι. Πείτε μας και ευχαριστώ...”

Και σε αυτό το πρόγραμμα, όπως και σε άλλα προγράμματα που επιδοτεί η ΕΕ, οι άνεργοι που θα ενταχθούν βαφτίζονται **“ωφελούμενοι”**. Είναι το προκλητικότερο όλων!

Δεν τους αρκεί που καταδικάζουν τον κόσμο στην ανεργία, τη φτώχεια, την οικονομική εξαθλίωση και την κοινωνική ταπείνωση. Θέλουν να ξεριζώσουν και τη γλυκιά αυταπάτη ή/και πεποίθηση ότι όλα αυτά είναι προσωρινά μέτρα, έως ότου έρθουν καλύτερες μέρες. Αντίθετα, όλοι πρέπει να πειστούν πως αυτό είναι πλέον το “κανονικό”, το “δίκαιο” και το παντοτινό και συνεπώς θα πρέπει να φιλήσουν και το χέρι του ευεργέτη (παίρνοντας ταυτόχρονα και το ψηφοδέλτιο για την κάλπη....)

Με άλλα λόγια, όπως το έχει θέσει ο Ηλίας Ιωκείμογλου σε μια παρέμβασή του: “για να επιτύχει η ασκούμενη πολιτική της εξαθλίωσης θα πρέπει η **υποτίμηση** της εργασιακής δύναμης του συνόλου των μισθωτών, που είναι ήδη μια πραγματικότητα, να μετατραπεί σε **απαξίωση** της εργασιακής δύναμης”.

Οι Κατσιμιχάιοι, χρόνια πολλά πριν, είχαν θέσει το ίδιο θέμα, με το δικό τους τρόπο:

*“Για ένα κομμάτι ψωμί,
δε φτάνει μόνο η δουλειά.
Για ένα κομμάτι ψωμί,
πρέπει να δώσεις πολλά.
Δεν φτάνει μόνο το μυαλό σου,
δε φτάνει μόνο το κορμί σου.
Το πιο σπουδαίο είν’ η ψυχή σου, δικέ μου.
Και κάποια μέρα θα σε λύσουν,
μα θα φοβάσαι να φύγεις, θα τρέμεις.
Θα σε κλωτσάνε και θα σ’ αρέσει, δικέ μου.
Σαν το σκυλί τους θα σ’ έχουν, δικέ μου,
μα δε θα έχεις ψυχή να το νιώσεις,
θα είναι για σένα αργά”.*

<http://aristeroblog.gr/node/2367>